

**The Sufi Message of Hazrat Inayat Khan
Volume II – Cosmic Language,
1. Voices**

**De Soefi Boodschap van Hazrat Inayat Khan
Deel II – Kosmische Taal,
1. Stemmen**

1. STEMMEN

1

Heel de manifestatie is in al haar aspecten een plaat waarop de stem wordt gereproduceerd en die stem is het denken van iemand. Er bestaat geen plek op de wereld, of het nu woestijn, woud, berg of huis, stad of dorp is, waar zich niet de een of andere stem bevindt die almaar doorgaat – een stem die er ooit op is ingekerfd en die sinds die tijd is doorgedaan. Het lijkt geen twijfel dat elke van deze stemmen zijn beperking kent: de ene stem kan duizenden jaren voortduren, een andere stem verscheidene maanden, een andere een paar dagen, een andere een paar uur of een paar tellen. Want alles wat al dan niet opzettelijk wordt gecreëerd heeft een leven, het heeft een geboorte en dus heeft het een dood. Eenvoudig gezegd, het heeft een begin en een einde.

Je kunt dit ervaren door de atmosfeer van verschillende plekken te voelen. Terwijl je op de rotsen van de bergen zit voel je vaak de vibraties van iemand die daar eerder heeft gezeten. Terwijl je in een bos, in een wildernis zit, kun je voelen wat de geschiedenis van die plek is geweest. Het kan zijn dat er een stad is geweest, dat er een huis heeft gestaan, dat er mensen hebben gewoond en dat het nu in een wildernis is veranderd. Je begint de geschiedenis van de gehele plek te voelen; die communiceert met je.

Elke stad heeft zijn unieke stem. Die vertelt als het ware hardop over wie er in de stad hebben gewoond, hoe ze er hebben geleefd, wat hun leven was. Die vertelt over hun evolutietrap, die vertelt over hun bezigheden, die vertelt over de resultaten die door hun handelingen zijn voortgebracht. Mensen nemen de vibraties waar van huizen waar het spookt, omdat de atmosfeer wordt opgehitst en daardoor vaak anders wordt aanvoeld. Maar er is geen huis, er is geen plek die niet een eigen stem heeft: de stem die erop is gegrift, zodat hij een reproducerende plaat is geworden van datgene wat er bewust of onbewust aan is gegeven.

Toen Abraham na zijn initiatie in de mysteries van het leven terugkeerde uit Egypte, arriveerde hij in Mekka. Er werd daar een steen neergezet ter herinnering aan de initiatie die hij net had ontvangen van de klassieke esoterische school van Egypte en de stem die erin werd geplaatst door de zingende ziel van Abraham bleef voortbestaan en werd hoorbaar voor degenen die konden horen. De profeten en de ziëners zijn sinds die tijd op bedevaart gegaan naar deze steen van Ka'ba. Dit bleef voortbestaan en bestaat nog steeds.

Een plaats als Mekka, een woestijn met niets van waarde: de grond niet vruchtbaar, het volk niet erg ontwikkeld, geen bloeiend zakenleven of bloeiende handel, geen ontwikkelde wetenschap of kunst - heeft een aantrekkingskracht op miljoenen mensen gehad, die er slechts voor een doel naar toe gingen en dat was de bedevaart. Wat was het en wat is het? Het is de stem die op die plaats in een steen is geplaatst. Een steen is tot spreken aangezet en hij spreekt tot degenen van wie de oren open zijn.

Elke plek waar iemand even over het een of ander zit te denken neemt die gedachte van de mens over; de plek registreert waarover is gesproken, zodat niemand zijn gedachte of gevoel kan verbergen. Het wordt zelfs geregistreerd in de zetel waarin hij heeft gezeten terwijl hij aan het denken was en velen beginnen dat te voelen terwijl ze op die plek zitten. Soms kan iemand zodra hij op een bepaalde stoel gaat zitten een gedachte krijgen die hem helemaal vreemd is, kan hij een gevoel krijgen dat niet bij hem past omdat er op die stoel die gedachte aan het

vibreren was. Net zoals een zetel de vibraties van het denken zo veel langer vast kan houden dan het leven van iemand die heeft gedacht of heeft gesproken, zo blijft er een invloed achter op elke plek waar je zit, waar je woont, waar je denkt of voelt, waar jij je verheugt of waar jij je zorgen maakt. Deze stem blijft een tijd voortduren die onvergelijkbaar langer is dan het leven van degene die daar heeft gesproken of gedacht.

Vraag: Als veel mensen ergens lang hebben gewoond zou er dan niet een verwarring van stemmen kunnen zijn of zou er dan één stem overheersend zijn. Antwoord: Er is een overheersende stem die duidelijker te onderscheiden valt dan de andere stemmen. Maar tegelijkertijd vormen zelfs alle verschillende stemmen die gaande zijn samen een resultaat, net zoals je voelt wat een componist wil overbrengen via de hele muziek die hij schrijft, met alle verschillende instrumenten en dat resultaat komt als een symfonie voor degene die hen samen kan horen. Een collectieve gedachte komt, wanneer je die kunt waarnemen, vooral in een dorp, in een nieuwe stad. Het is een soort stem van het verleden en een stem van het heden, een stem van allen als één muziek. Die heeft zijn specifieke en bijzondere effect.

Vraag: Zou de gedachte van mensen die daarna komen de begingedachte verlengen. Antwoord: Nee, die zou er iets aan toevoegen. Bijvoorbeeld, als er een fluit is en zouden de klarinet, de trompet of de trombone die eraan worden gevoegd het volume van het geluid doen toenemen, maar er is altijd een instrument dat de eerste partij speelt. De voornaamste stem staat als een adem en alle andere stemmen die ertoe aan worden getrokken bouwen er een vorm omheen. De adem blijft als leven over. De vorm kan samengesteld of uit elkaar gehaald worden, maar de adem blijft als leven over.

Vraag: Hangt de duur van de impressie die Abraham op de Ka'ba steen maakte af van de intensiteit ervan of van de heiligheid van de gedachte. Antwoord: Wanneer de gedachte van iemand af komt die is geëvolueerd dan heeft die meer macht dan wat de gedachte behelst, omdat de persoon het leven van die gedachte is; de gedachte is de bedekking over dat leven. Wellicht zou Abraham niet in staat zijn geweest om enige andere steen met dezelfde kracht te graveren als die hij had toen hij met zijn recente inprenting na zijn initiatie kwam. Op dat moment was de inprenting wellicht intenser dan op enig ander moment in zijn leven, ervoor of erna.

Abraham zei: 'Deze steen zet ik hier neer als herinnering aan initiatie, als een teken van God die begrepen moet worden als Een God. Deze steen zal voor altijd als een tempel blijven bestaan'. Hij was geen koning en hij was niet rijk; hij kon niet een tempel bouwen, hij kon slechts deze steen oprichten. Maar die steen heeft veel langer standgehouden dan menig andere tempel die met rijkdom is gebouwd.

Dit is slechts een voorbeeld, maar er zijn talloze voorbeelden te vinden. Er is de atmosfeer van Benares en er zijn de vibraties van Ajmer, waar Khwaja Moin-ud-Din Chishti heeft gewoond, gemediteerd en waar hij is gestorven. Daar is het graf van de heilige waar een continue stem gaande is, een vibratie die zo sterk is dat iemand die meditatie doet daar kan gaan zitten en daar voor altijd zou willen blijven zitten. Het bevindt zich middenin de stad en toch heeft het een gevoel van de wildernis, omdat op die plaats de heilige heeft gezeten en heeft gemediteerd op Saut-e-Sarmad, de kosmische symfonie. En doordat hij die kosmische muziek continu heeft gehoord is daar kosmische muziek voortgebracht.

Er was een prachtige ervaring tijdens het leven van de Khwaja van Ajmer. Een groot meester, Khwaja Abdul Qadir Jilani, die ook een gevorderde ziel was, kwam uit Bagdad om deze heilige te bezoeken. Er vond in Ajmer een opmerkelijke ontmoeting tussen hen beiden plaats. Nu was Khwaja Abdul Qadir Jilani zeer strikt in zijn religieuze voorschriften en hadden de religieuze mensen gewoonlijk geen muziek. Dus moest de Khwaja van Ajmer uit respect voor zijn overtuiging natuurlijk afzien van zijn dagelijkse muzikale meditatie. Maar toen de tijd aanbrak begon de symfonie uit zichzelf. De grote meester voelde dat er muziek gaande was zonder dat er iemand speelde en hij zei tegen de heilige: 'Zelfs al verbiedt de religie het, het is voor anderen, niet voor jou'.

Vraag: wat is de aard van afgelegen streken die altijd onbewoond zijn geweest of waar maar weinig bewoning is geweest? Is de aantrekkingskracht die zulke plaatsen bezitten te danken aan de afwezigheid van stemmen die afleiden. Antwoord: In afgelegen streken zijn de stemmen soms begraven geraakt en er is een soort boventoon die zeer vriendelijk en sussend is, want de stemmen zijn verdwenen en de vibratie blijft achter als een atmosfeer. Als die streek altijd een woestijn is geweest dan is die nog verheffender, omdat die zijn eigen natuurlijke atmosfeer heeft die uiterst verheffend is. En als er wat reizigers doorheen zijn gegaan en als dat ons hun stem brengt dan is dat zelfs veel beter dan wat je in steden, in dorpen voelt, omdat de mens in de natuur een totaal ander iemand is. Hoe meer hij de

natuur nadert, hoe meer alles wat kunstmatig is van hem afvalt; hij raakt steeds meer bevrijd van al het kunstmatige en wordt steeds meer één met de natuur. Daarom komt zijn voorbestemming, die natuur, waarheid en goedheid is, helemaal op en maakt van het leven een soort droom voor hem, een romance, een lyrisch gedicht; dus zelfs zijn denken begint daar, als een menselijk denken, via de natuur te zingen.

Vraag: Behoudt een graf de stem van degene die er ligt begraven. Antwoord: Nee, niet het graf, maar de plaats waar de persoon ligt begraven. Mensen uit de oudheid maakten een merkteken op de plaats waar iemand had gewoond; zij maakten het graf waar de vibraties van die persoon waren opgetekend. Een graf werd in de oudheid meestal gemaakt op de plek waar iemand had gezeten, had zitten denken en had zitten mediteren. In dit geval is het graf een excuus; het is slechts een merkteken dat aangeeft dat hier de persoon heeft gezeten.

In India, waar crematies plaatsvinden, maakt men heel vaak een zitje als merkteken van de plek waar degene die is gestorven heeft gemediteerd en zijn vibraties heeft voortgebracht. Het kan zijn dat hij daar niet begraven ligt, maar desondanks is er een merkteken gemaakt om die zitplaats, die plaats te bewaren.

2

Het geheim van de idee van een zegening die te vinden is op de heilige plaatsen ligt in het principe dat de heilige plaats niet langer een plaats is: die is een levend wezen geworden. De profeten die er eeuwenlang de naam van God hebben geprezen en de wet van het goddelijke Wezen in het Heilig Land maken dat die nog altijd levend is en die heeft aantrekkingskracht voor de hele wereld.

Men zegt dat er aan het graf van Sa'di al eeuwenlang rozen zijn ontsproten en dat zijn graf nooit zonder rozen is geweest. Het is geloofwaardig, want in De Rozentuin die hij met schoonheid in gedachten heeft geschreven duurt de schoonheid van zijn denken, dat ooit werd voorzien van een stem, nog altijd voort, hoewel het sterfelijke lichaam van Sa'di is heen gegaan. Als die nog eeuwenlang zorgt voor rozen op de plek van zijn begraafplaats dan zou dat niet verbazingwekkend zijn.

Mensen vragen zich vaak af waarom de Hindoes, die zo'n grootse filosofische mind en zo'n diep inzicht in de mystiek hebben, zouden geloven in zoiets als een heilige rivier. Maar naast het feit dat die symbolisch is ligt er een andere betekenis in. De grote Mahatma's wonen op de hoogten van de Himalaya's waar de stromen van de Ganges en de Jumna ontstaan, die vervolgens verschillende richtingen volgen totdat zij zich weer verenigen en één worden. Dit is in werkelijkheid zowel diep in zijn symboliek als in zijn feitelijke natuur. Het is symbolisch dat de rivieren als één beginnen en vervolgens veranderen in dualiteit; dat ze nadat ze vele mijlen lang gescheiden zijn geweest tot elkaar worden aangetrokken. Vervolgens ontmoeten ze elkaar in Allahabad op een plaats die Sangam wordt genoemd, een bedevaartsplaats. Dit schenkt ons in de interpretatie ervan de idee van de gehele manifestatie, die in het begin één is, zich dan als twee manifesteert en zich op het eind verenigt.

Bovendien stromen de gedachten van de grote Mahatma's met het water en komen gecombineerd met deze levende stroom van de Ganges de wereld in. Deze bracht de vibraties van de groten en sprak als een stem van macht, van ontwakken, van zegenen, van zuiverheid en van eenheid tot degenen die het hoorden. Desondanks zijn Evengoed zijn degenen die zich niet bewust zijn van de zegening ook gezegend door het baden in de heilige rivier, want het was niet alleen maar water: er bevond zich ook een gedachte, een zeer vitale gedachte, een gedachte van macht met leven in. Degenen die dat hebben waargenomen, hebben het geheim ervan waargenomen, want in veel gedichten in het Sanskriet lees je hoe in de golven van de Ganges en van de Jumna de zieners de stem van de geëvolueerde zielen hebben gehoord en de atmosfeer van die gevorderde zielen hebben gevoeld als een ademstroom die via het water komt.

Er is een watertank in Mekka, genaamd Zemzem, waaruit de profeten van alle tijden water hebben gedronken. Zij dronken niet alleen water; zij ontvingen ervan wat er in was gestopt en vervolgens laadden zij het op met wat zij het hadden te geven. Zelfs nu gaan de pelgrims daar naartoe en ontvangen dat water als een zegening.

Ik had ooit een amusante ervaring tijdens mijn reizen in India toen ik toevallig op een plek terecht kwam waar zich het graf van een zeer machtig persoon bevond. Ik vernam dat het vaak voorkwam dat iemand die zijn graf bezocht koorts kreeg. Dit amuseerde mij en ik vroeg: 'Wat is daar de reden voor?' Er werd mij verteld: 'Deze grote persoonlijkheid was heetgebakerd. Hoewel hij uiterst spiritueel was, kon hij niemand verdragen; hij hield iedereen op

de afstand van een bamboestengel. Dus nu krijgt iedereen die dicht bij zijn graf komt koorts. Ik dacht: 'Ik moet op een afstandje buigen en weggaan!'

Ik kwam ook toevallig op een plaats waar een groot genezer, Miran Datar, gewoonlijk zat. Tijdens zijn leven genas hij duizenden patiënten; velen genas hij ogenblikkelijk. Op dezelfde plaats werd zijn graf gemaakt en tot op deze dag worden mensen aangetrokken tot zijn tombe; degenen die deze plaats aanraken worden ogenblikkelijk genezen.

In het Oosten wordt een verhaal verteld over vijf broers die aan het reizen waren en op een plek aankwamen waar zij ontdekten dat ieder zijn talent kwijt was; want ze hadden allemaal ergens een talent voor. Ze waren verward, teleurgesteld en zij vroegen zich af wat de reden voor zo'n ervaring zou kunnen zijn, totdat de meest wijze onder hen door de macht van concentratie uiteindelijk ontdekte dat dit het effect van de plek was. De plek had zijn leven verloren, het was een dode plaats en iedereen die er kwam voelde zich alsof er zich geen leven in hem bevond. Het innerlijk leven was verdwenen. We zien hetzelfde gebeuren bij land dat de kracht, de vitaliteit van de aarde heeft verloren nadat die vele duizenden jaren is gebruikt. Als het land dat op uiterlijke wijze kan verliezen dan kan op innerlijke wijze ook de vitaliteit, de adem van het land verloren raken.

Vaak voelt men zich op de ene plek zeer geïnspireerd en op een andere plek depressief; op de ene plek verward, op een andere plek voelt men zich mat; men vindt niets van belang, niets wat aantrekkingskracht heeft. Men zou kunnen denken dat dat het effect van het weer is, maar er zijn plekken die naar buiten toe van nature heel mooi zijn, met een prachtig klimaat en waar men zich toch niet geïnspireerd voelt.

Als een schilder in een dood land wordt geboren kan zijn talent daar niet ontwikkeld worden. Er is geen voeding; zijn artistieke impuls zal verlamd raken. Zelfs een plant kan niet op zichzelf leven, die heeft lucht, zon en water nodig. Toch kan een profeet een dood land inspireren door er alleen maar doorheen te reizen.

Jelal-ud-Din Rumi heeft eeuwen geleden gezegd dat voor de mens vuur, water, aarde en lucht objecten zijn; voor God zijn het levende wezens die op Zijn bevel werkzaam zijn. De betekenis van wat Rumi heeft gezegd is dat alle objecten, alle plekken als grammofoonplaten zijn. Zij spreken dat wat er op is gezet uit; of je ziel hoort het of je mind, overeenkomstig je ontwikkeling.

Het lijkt erop dat mensen nu beginnen te geloven in wat men psychometrie noemt. Wat is dat? Dat is de taal leren die de objecten spreken. Los van de kleur of de vorm die een object heeft is er iets in dat object wat tot je spreekt; dat hoort ofwel bij dat object ofwel bij degene die het object heeft gebruikt, maar het bevindt zich in het object. Soms kun je een object mee naar huis nemen en vanaf het moment dat je dat mee hebt gebracht gaan er andere objecten kapot. Zo lang als het object er is zal er altijd een of ander verlies zijn. Het kan disharmonie in het huis brengen; een object kan ziekte brengen; het kan tegenslag brengen.

Om die reden vermijden degenen die het psychologisch effect kennen dat uit objecten vandaan komt altijd het verwerven van oude objecten, hoe mooi en waardevol ze ook zijn. Zij hebben altijd nieuwe objecten gekocht om te gebruiken. Natuurlijk kun je dit niet met juwelen doen. Die dienen oud te zijn, maar je ondervindt meestal dat juwelen meer dan wat dan ook een effect op iemand, op zijn karakter, op zijn leven, op zijn levensaangelegenheden, op zijn omgeving hebben. Je kunt een parel verwerven die vanaf het moment dat het sieraad is gekocht geluk brengt, of het kan het tegenovergestelde effect produceren. Men denkt er meestal niet over na, het effect daarentegen is toch hetzelfde; het duurt voort. Bovendien gaat er van wat je draagt een effect uit op je gezondheid, op de toestand van je mind, op je gevoel. Als het een juweel is dan kan dat de stem van duizenden jaren hebben. Het juweel heeft net zo veel traditie achter zich als het oud is en dat verklaart het. Intuïtieve mensen die gevoelig en voelend zijn kunnen gemakkelijk de vibraties van oude stenen waarnemen; het lijkt alsof zij tot hen spreken.

Met alles wat je aan een ander geeft in de vorm van voedsel, snoep, drank, fruit of bloemen, geef je je gedachte, je gevoel; het heeft een effect. Onder de Soefi's in het Oosten is er een gewoonte om iemand ofwel een stuk kleding, een bloem, fruit of wat graankorrels te geven. Er zit een betekenis achter: het is niet wat er in dat object wordt gegeven, maar wat er mee wordt gegeven.

Hoe weinig weten we als we zeggen: 'Ik geloof in wat ik zie'. Als je kunt zien hoe invloed werkzaam is, hoe gedachte en gevoel spreken en hoe objecten daaraan deelnemen en ze aan elkaar geven, hoe gedachte en gevoel, leven en invloed worden overgebracht via het medium van een object – het is bijzonder mooi.

Vraag: Kan elk willekeurig object geladen worden met goede vibraties wanneer het op zich een slecht omen is.

Antwoord: Er zijn bepaalde bittere dingen die zoet gemaakt kunnen worden, maar tegelijkertijd is de bitterheid er. Er zijn eetbare dingen waarin mensen verschillende zaken stoppen om een bepaalde smaak weg te nemen, maar de smaak is er nog altijd.

Vraag: Kunnen de slechte invloeden die verbonden zijn aan plaatsen en wezen van de hand gedaan worden en in iets goeds worden veranderd. Antwoord: Zeker, aangezien er in de diepte van alle dingen en wezen goedheid zit.

Vraag: Is een menselijk wezen bij machte om de invloed van een object te veranderen? Antwoord: Het antwoord hierop wordt gegeven in de eerste vier regels van de Gayan: 'Wanneer er een glimp van Onze beeltenis in de mens wordt opgevangen, wanneer de hemel en de aarde in de mens worden gezocht, wat is er dan op de wereld wat zich niet in de mens bevindt? Er is veel in de mens mits men hem onderzoekt'.

Translation by Alima Mooijman, alima@sufimovement.us

International Sufi Movement-USA-Midwest Region <http://www.sufimovement.us/>

International Sufi Movement-USA-Midwest Region Translation Team <http://www.sufimovement.us/workers.htm>

<http://sufimovementusdutchtranslations.blogspot.com/2011/07/kosmische-taal-1.html>

To read the original text please visit: <http://www.hazrat-inayat-khan.org/php/views.php?h1=12&h2=1&h3=0>